

Philippe Jaroussky

Orfeo ed Euridice

«He aspirat el perfum
dels teus llavis, la prada
ondulant dels teus besos.
He aspirat el perfum.
Braçades de ginesta,
pèsols d'olor, roselles
i aquest núvol d'abelles
que feineja al til·ler.
La mel més pura vessa
d'aquestes flors blancoses.
Or i tarda em són lleus.
Ah! Rendit de desesma,
m'endormisco per perdre'm
dins un doll de murmuris.»

Narcís Comadira
Tarda

Programa

Palau 100

DIMARTS, 05.06.18 – 20.30 h

Sala de Concerts

Philippe Jaroussky, Orfeo

Chantal Santon, Euridice

Emöke Barath, Amore

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (Simon Halsey,
director artístic / Xavier Puig, director principal)

I Barocchisti

Andrea Marchiol, director

Christoph Willibald Gluck (1714-1787)

Orfeo ed Euridice

Obertura

ACTE PRIMER

Escena Primera

Coro. *Ah, se intorno a quest'urna funesta*

Recitativo. *Basta, basta, o compagni!* (Orfeo)

Ballo

Coro. *Ah, se intorno a quest'urna funesta*

Aria. *Chiamo il mio ben così* (Orfeo)

Recitativo. *Euridice, ombra cara* (Orfeo)

Aria. *Cerco il mio ben così* (Orfeo)

Recitativo. *Euridice, Euridice!* (Orfeo)

Aria. *Piango il mio ben così* (Orfeo)

Recitativo. *Numi! barbari Numi* (Orfeo)

Escena Segona

Recitativo. *T'assiste Amore!* (Amore, Orfeo)

Aria. *Gli sguardi trattieni* (Amore)

Recitativo. *Che disse? Che ascoltai?* (Orfeo)

ACTE SEGON

Escena Primera

Ballo

Coro. *Chi mai dell'Erebo fralle caligini*

Ballo

Coro. *Chi mai dell'Erebo fralle caligini*

Orfeo ed Coro. *Deh placatevi con me*

Coro. *Misero giovane, che vuoi, che mediti?*

Aria. *Mille pene* (Orfeo)

Coro. *Ah, quale incognito affetto flebile* Aria *Men tiranne* (Orfeo)

Coro. *Ah, quale incognito affetto flebile*

Escena Segona

Ballo

Arioso. *Che puro ciel* (Orfeo, Coro)

Coro. *Vieni a' regni del riposo*

Recitativo. *Anime avventurose* (Orfeo, Coro)

Ballo

Coro. *Torna, o bella, al tuo consorte*

ACTE TERCER

Escena Primera

Recitativo. *Vieni, segui i miei passi* (Orfeo, Euridice)

Duetto. *Vieni, appaga il tuo consorte* (Orfeo, Euridice)

Recitativo. *Qual vita è questa mai* (Euridice)

Aria. *Che fiero momento* (Euridice)

Recitativo. *Amato sposo* (Euridice, Orfeo)

Aria. *Che farò senza Euridice?* (Orfeo)

Recitativo. *Ah finisca e per sempre* (Orfeo)

Escena Segona

Rectiativo. *Orfeo, che fai?* (Amore, Orfeo)

Escena Tercera i última

Maestoso

Coro. *Trionfi Amore* (Orfeo, Amore, Euridice, Coro)

Durada aproximada del concert: 80 minuts sense pausa.

El retorn als orígens

No ens ha d'estranyar que el mite d'Orfeu i Euridice sigui el tema més sovintejat al llarg dels més de quatre-cents anys de vida de l'òpera, ja des de la mateixa creació del gènere, un experiment de la Camerata Fiorentina per restaurar l'esplendor de la tragèdia grega. Cal tenir en compte que Orfeu és considerat ja des de l'antiguitat grega el pare dels cants, poeta, músic i protector de la música, la figura del qual va acompanyada d'una lira de set cordes amb què, entre altres virtuts, aconseguia amansir les feres.

La primera òpera conservada íntegrament –*Euridice* de Jacopo Peri, del 1600– té com a tema principal la tràgica història d'amor entre Orfeu i Euridice i la primea obra mestra del nou gènere operístic és *L'Orfeo* de Claudio Monteverdi. Des d'aleshores, i al llarg de quatre-cents anys, molts compositors han agafat aquest

mite com a motiu narratiu de les seves creacions operístiques, en estils, formats i llengües diversos. Entre els més coneguts, hi trobem autors com Caccini, Schütz, Charpentier, Lully, Telemann, Rameau, Haydn, Offenbach, Milhaud, Krenek, Henze i, ja als nostres dies, Philip Glass, Jonathan Dove i Harrison Birtwistle també s'han basat en el mite òrfic per a les seves òperes.

L'adveniment de l'estil Barroc fa créixer i evolucionar el gènere, i paral·lelament les altres arts; la fastuositat, l'excés i el recargolament afecten també l'òpera, gènere en què des de mitjan segle XVII la pirotècnica vocal, el virtuosisme i la pura bellesa musical capgiren les prioritats i posen la bellesa musical per davant de la paraula i l'acció teatral. Des dels inicis del XVIII, el Segle de les Llums és testimoni d'una revolució històrica, també coneguda

com a Il·lustració, que posa per davant la raó, el científisme i el progrés. En aquest context, la figura de Christoph Willibald Gluck emergeix amb afany reformista en l'àmbit operístic, per tal de vessar llum sobre un gènere que havia anat perdent la forma i raó de ser originària degut a la fastuositat pròpia dels gustos italians. Per això l'elecció del tema d'Orfeu dins el context de retorn als orígens pren completament sentit.

Tot i així, l'*Orfeo ed Euridice* que es va estrenar el 5 d'octubre de 1762 a Viena no era ben bé un repte contra la tradicional *opera seria*, sinó que encara correspon al model d'entreteniment de les corts conegudes com a *feste teatrali*, que servien per celebrar el poder de l'amor o la virtut en honor del governant, en aquest cas l'emperador del Sacre Imperi Romà Francisc I, marit de Maria Teresa, que celebrava el dia del sant el 4 d'octubre. És per això que l'òpera acaba amb un *lieto fine*, un final feliç, en què el favor dels déus salva la vida a Euridice després fins i tot que Orfeu hagi faltat a la seva promesa de no respondre als seus precés quan va a rescatar-la a l'Hades.

La intenció reformista de Gluck, que volia integrar les diverses arts dins un esquema dramàtic amb la màxima simplicitat i sinceritat possibles, tot subordinant la virtuositat vocal a la finalitat expressiva, té la seva primera manifestació en l'òpera *Alceste* l'any 1767, en la primera col·laboració entre el poeta Ranieri de' Calzabigi com a llibretista i Ch. W. Gluck com a compositor. Amb motiu de la publicació del llibret, l'any 1769, Calzabigi hi afegí un prefaci signat per Gluck a mode de manifest en què aquest definia les característiques de la seva reforma operística: “*Quan em vaig disposar a escriure la música d'Alceste em vaig proposar despullar-la completament de tots aquells abusos que, introduïts per la vanitat mal compresa pels cantants, o per una complaença exagerada dels mestres, desfiguren des de fa temps l'òpera italiana, i que la converteixen, del més pompós i bell dels espectacles, en el més ridícul i avorrit*”.

Més endavant, la coronació de Lluís XVI, casat amb Maria Antonieta, filla de l'emperadriu Maria Teresa, troba Gluck fincat a París, nucli dels corrents reformistes i els aires il·lustrats, que aprofita l'oportunitat per preparar una versió francesa de l'*Orfeo ed Euridice* que difereix de l'original molt més que no només en l'idioma. *Orphée et Eurydice*, estrenada el 1774, està preparada per al gust francès, amb més danses, una nova ària virtuosística per a Orfeu i un trio

a l'acte III. L'altra diferència substancial és que, mentre que la versió original va ser escrita per al *castrato* Gaetano Guadagni, a la versió francesa el paper d'Orfeu està escrit per un *haute-contre*, un tenor amb un registre molt agut, que era el llavors destinat a fer els papers heroics en l'òpera francesa. A més, la instrumentació de la versió francesa s'acosta més al model fundacional de les orquestres modernes, ja que inclou oboès, clarinets i trombons, mentre que la versió original fa servir *cornetto* i *chalmesaux*, instruments encara propis de l'orquestra barroca. La versió més coneguda durant molts anys, però, va ser la reorquestració realitzada per Berlioz per a glòria de la cantant Pauline Viardot i que fins ben avançat el segle XX va ser l'única versió en curs.

John Eliot Gardiner, un dels impulsors de la recuperació de la versió original, la de Viena, que és la que escoltarem avui amb la veu de Philippe Jaroussky com a protagonista, creu que la primera versió d'aquesta òpera és millor que les versions posteriors. D'una banda, per la qualitat del llibret de Calzabigi, que traslladat a la llengua francesa no s'adapta bé, i, d'una altra, per l'orquestració. El so del *cornetto* i el *chalmesaux* és més dolç que el de l'oboè i el clarinet de la versió francesa i, per tant, respon millor al que Gluck va escriure en una carta a Leopold de Toscana l'any 1767: “*la música hauria d'aconseguir el mateix efecte que els colors vius i el contrast equilibrat entre la llum i l'ombra en una pintura correctament organitzada, és a dir, animant les figures però sense alterar-ne els contorns*”.

Fins i tot el *lieto fine*, requerit per les circumstàncies de l'encàrrec, i l'obertura doten l'òpera d'un marc de referència orgànic en una sèrie d'escenes de formes diferents que es van succeint: ballet, cor, àries i recitatius en solitari o bé duets en què Gluck fa servir una música i orquestració sempre apropiada al caràcter de cada escena. Part de la bellesa d'aquesta òpera radica en el fet que tots els detalls individuals estan subordinats al pla general de tota l'obra: la passió està lligada a un esperit clàssic i un balanç ideal, seguint els requeriments de J. C. Gottsched, segons els quals “*en l'òpera cal observar una simplicitat noble*”, les mateixes paraules que Winckelman faria servir trenta anys després per definir el Classicisme.

Mercedes Conde Pons,
Directora de la Revista Musical Catalana

Aquell any...

1762

Música

S'estrena al Burgtheater de la ciutat de Viena l'òpera en tres actes *Orfeo ed Euridice*, amb música de Christoph Willibald Gluck i llibret en italià de Ranieri de' Calzabigi. Dotze anys més tard, el 1774, se n'estrenarà a París la versió en francès preparada pel mateix compositor amb canvis significatius. La de Gluck és, juntament amb la de Monteverdi, l'òpera més destacada sobre el mite d'Orfeu.

Història

Caterina II de Rússia accedeix al tron després que el seu marit, Pere III, abdiqui i posteriorment sigui assassinat. El seu regnat s'allargarà trenta-quatre anys. Durant aquest període, la tsarina –coneguda amb el sobrenom de la Gran–, implantarà les idees de la Il·lustració a la cultura i l'educació, tot exercint de gran mecenes de les arts. A més, les seves reformes milloraran l'economia del país, que viurà una època d'expansió territorial.

Art

Finalitza la construcció de la Fontana di Trevi, una de les fonts més boniques del món i la més monumental de la ciutat de Roma. Giovanni Pannini és qui s'encarrega de culminar l'obra, que Nicola Salvi havia dissenyat i començat a construir trenta anys abans. La font està situada al mateix lloc on antigament passava un dels aqüeductes que subministraven aigua a la capital romana.

Cultura

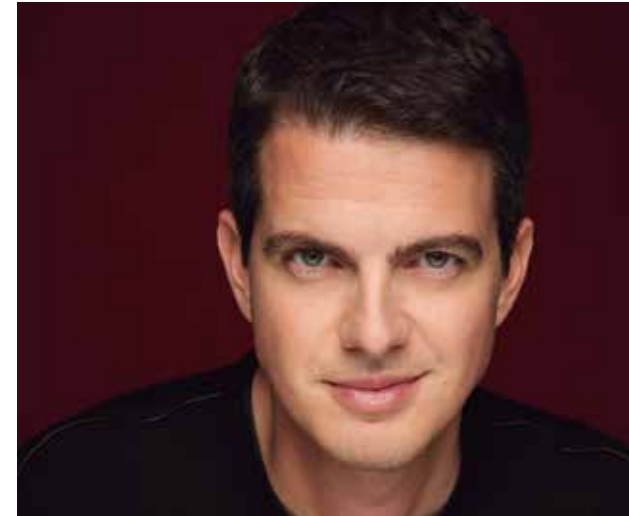
Es publica *Émile ou De l'éducation* (Emili o De l'educació), probablement l'obra més coneguda del filòsof francès Jean-Jacques Rousseau i un text imprescindible de la història de la pedagogia. S'estructura en cinc llibres, cadascun destinat a una etapa vital de l'home, des de la infantesa fins a l'edat adulta. Rousseau hi exposa el seu ideal educatiu, en el qual defensa que el nen aprengui a partir de la naturalesa i de l'experiència.

Ciència

El físic suec Johan Carl Wilcke inventa el que serà el primer generador d'electricitat estàtica. Uns anys més tard, el científic italià Alessandro Volta millorarà aquest senzill aparell i li donarà el nom definitiu d'*electròfor* (que prové del grec i significa *portador de l'electricitat*), amb el qual es coneix actualment. Malgrat que Volta va popularitzar l'electròfor, l'invent cal atribuir-lo al professor suec.

Biografies

© Simon Fowler

Philippe Jaroussky, contratenor

És un dels principals contratenors del panorama internacional, com ho confirmen els molts premis que ha rebut. Amb una mestria tècnica que li permet els matisos més audaçs i pirotècnies espectaculars, té un repertori extremament extens en el camp barroc, des dels refinaments del segle XVII, amb compositors com Monteverdi, Sances o Rossi, fins a l'impressionant virtuosisme de Händel o Vivaldi.

Philippe Jaroussky és incansablement avantguardista en la investigació musical i ha contribuït generosament a la descoberta –o al redescobriment– de compositors com Caldara, Porpora, Steffani, Telemann o Johann Christian Bach. Darrerament ha abordat un repertori centrat en *mélodies* franceses amb el pianista Jérôme Ducros. Ha presentat la seva versió de *Les nuits d'été* de Berlioz a l'Auditorio Nacional de Madrid i a l'Elbphilharmonie d'Hamburg. També ha incrementat el seu interès per obres contemporànies: interpreta un cicle de composicions de Marc André Dalbavie sobre els sonets de Louise Labbé, i va estrenar una òpera de Kaija Saariaho, *Only the sound remains*, composta especialment per a la seva veu, a la Nederlandse Opera el març del 2016 i a l'Opéra de París el febrer del 2018.

Col·labora habitualment amb algunes de les millors formacions barroques a les sales i

els festivals més prestigiosos. L'any 2002 fundà l'Ensemble Artaserse, amb el qual actua per tot Europa. Ha enregistrat en exclusiva per al segell Erato-Warner Classics durant molts anys.

Després d'haver estat artista resident a la nova Elbphilharmonie d'Hamburg, i amb una espectacular actuació durant la nit inaugural, la tardor del 2017 va realitzar amb l'Ensemble Artaserse una gira de promoció del seu nou disc per a Erato-Warner Classics. Una altra fita de la temporada és la reposició, al Théâtre des Champs Élysées, d'*Alcina* de Händel en la producció de l'Opéra de Zurich amb Cecilia Bartoli.

Darrerament comença a consolidar-se un dels seus projectes més personals: l'Acadèmia de Philippe Jaroussky, que intenta ajudar els joves músics que pateixen aïllament cultural, mitjançant un ensenyament original, extens i exigent.

El 2009 Philippe Jaroussky va ser nomenat Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres pel govern francès.

A Espanya treballa habitualment al Teatro Real de Madrid, Gran Teatre del Liceu, Auditorio Nacional de Madrid, Auditori de Barcelona, Palau de la Música de València, Auditori de Girona, Teatro de la Maestranza de Sevilla, etc. L'any 2016 actuà al Festival de Granada i al Festival de Santander amb l'Ensemble Artaserse.

©Jeffery

Chantal Santon Jeffery, soprano

Reconeguda com una de les millors sopranos franceses del moment, ha donat vida a nombrosos personatges d'òpera de Purcell, Campra, Rameau, Haydn, Mozart i Rossini, fins a Wagner i Britten.

Ha col·laborat amb orquestres i grups com Le Concert Spirituel (Hervé Niquet), Les Talens Lyriques (Christophe Rousset), Le Cercle de l'Harmonie, Les Siècles (François-Xavier Roth), Ensemble Pygmalion (Raphaël Pichon), Ensemble Matheus (Jean-Christophe Spinosi), les filharmòniques de Brussel·les i de Hong Kong i l'Orquestra Nacional de Lilla, entre d'altres.

Darrerament ha actuat al Théâtre des Champs Élysées i Salle Pleyel de París, Òpera Reial de Versalles, Palais des Beaux Arts de Brussel·les, òperes de Valònia i Avinyó i Konzerthaus de Viena, entre d'altres.

Chantal Santon Jeffery també és molt reclamada com a solista al repertori sacre: *Vesperae solennes de confessore* de Mozart amb l'Ensemble Pygmalion i Raphaël Pichon, i al Festival de Saint-Denis, i amb la mateixa orquestra, *Un rèquiem alemany* de Brahms; amb l'Orquestra Nacional de Lilla, el Vlaams RadioKoor de Brussel·les i Jean-Claude Casadesus va cantar la *Novena Simfonia* de Beethoven al Festival Saint-Riquier; amb François-Xavier Roth i Les Siècles va participar a la *Messe des morts* de Gossec i a la *Missa de la coronació* de Mozart a la Konzerthaus de Viena.

Altres compromisos inclouen produccions del Festival de Saint-Denis, Òpera Nacional de Montpeller, Palau de las Arts de Budapest, La Fenice de Venècia, Festival d'Ambronay, Concertgebouw d'Amsterdam i Arsenal de Metz, entre d'altres.

©Zsofi Raffai

Emöke Baráth, soprano

La soprano hongaresa Emöke Baráth va estudiar piano i arpa abans d'iniciar els estudis de cant a l'Acadèmia Franz Lizi de Budapest. Després va estudiar al Conservatori Luigi Cherubini de Florència. Aviat va cridar l'atenció del món musical en guanyar importants competicions: primer premi del Concurs Cesti d'Innsbruck, Gran Premi de l'Acadèmia del Festival de Verbier i el Premi Júnior Prima Primissima a Hongria.

La seva carrera va créixer amb la interpretació del rol de Sesto (*Giulio Cesare* de Händel), sota la direcció d'Alan Curtis, i l'any 2013 l'enregistrament d'aquesta òpera, editada pel segell Naïve, constituí el seu debut discogràfic. Posteriorment va debutar al Festival Lyrique d'Ais de Provença amb *Elena* de Cavalli, que va rebre crítiques molt favorables. Des d'aleshores, en la seva carrera ha actuat a les sales més emblemàtiques i amb les orquestres més destacades, tant especialitzades com simfòniques.

Entre altres produccions en què ha participat, cal destacar el rol de Susanna (*Les noces de Figaro*) al Theater an der Wien, amb Marc Minkowski; *Duello amoroso*, un *pasticcio* basat en Händel, amb Nathalie Stutzmann com a directora, a l'Òpera de Bordeus; una gira amb el rol de Morgana d'*Alcona* de Händel dirigida per Ottavio Dantone, amb Philippe Jaroussky i Inga Kalna; el rol principal d'*Hipermestra* de Cavalli al Festival de Glyndebourne, i la *Missa en Si menor* de Bach amb el Concentus Musicus al Musikverein de Viena. Els seus compromisos inclouen una gira amb Philippe Jaroussky i l'Ensemble Artaserse que la portarà per Menton, Gstaad, Salzburg, Budapest, Merano, Lió i la Philharmonie de París.

El seu primer disc en solitari és dedicat a meravelloses àries del segle XVII i serà publicat el gener del 2019.

©Ricardo Ríos-Visual Art

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

És un dels cors professionals més prestigiosos de l'Estat espanyol. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers 21 anys. Del setembre del 2011 al juny del 2016 Josep Vila i Casañas va ser-ne el director titular. Des del setembre del 2016 ho és Simon Halsey.

Als seus components se'ls exigeix un alt nivell vocal i artístic, aspectes que aporten al grup un potencial que el converteix en un cor de gran qualitat. Ha estat dirigit per grans mestres, com René Jacobs, Marc Minkowski, Kent Nagano, Simon Rattle, Gustavo Dudamel, Daniel Barenboim, Cristophe Rousset i Vladimir Jurowski. Des de l'any 2010 la formació és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO).

Pel que fa als darrers compromisos internacionals, cal destacar el debut el mes d'agost passat al Proms de la BBC, un dels més grans festivals de música clàssica, que se celebra a Londres, i la gira amb Jean-Cristophe Spinosi i l'Ensemble Matheus aquest mes d'abril amb concerts a Barcelona, Versalles i Lió.

I Barocchisti

És un conjunt de referència internacionalment reconegut per la seva interpretació del repertori antic amb instruments històrics. Sota la direcció de Diego Fasolis, ha recollit l'herència de la Società Cameristica di Lugano fundada per Edwin Loehrer, el qual, des dels anys cinquanta, dedica la seva activitat principal a la recuperació d'obres vocals i instrumentals del Barroc.

El conjunt es presenta en formacions variables, de quatre a catorze membres, tots ells virtuoses de renom, suïssos i europeus amb una sòlida preparació cultural i instrumental i una activitat de solista pròpia i reconeguda internacionalment.

El caràcter llatí de les seves interpretacions, marcades pel virtuosisme i el ritme i equilibrades per una constant melodia expressiva, propicia els elogis del públic i també de la crítica, que des de les primeres actuacions del grup als anys noranta s'hi refereix amb termes entusiastes.

L'orquestra, juntament amb el Coro della Radiotelevisione Svizzera i sota la direcció de Diego Fasolis, els darrers anys ha realitzat diverses produccions concertístiques i discogràfiques dedicades a Bach, Cavalli, Galuppi, Gossec, Händel, Mozart, Scarlatti, Paisiello, Pergolesi, Piccinni, Purcell o Vivaldi.

Publicades pel segell Arts, les gravacions instrumentals dedicades a Bach (*Obertures*, *Concerts de Brandenburg* i *Concerts per a clave*) són considerades de referència. Els CD sobre Vivaldi (amb els solistes Maurice Steger a la flauta i Duilio Galfetti al violí i la mandolina), publicats per la discogràfica suïssa Claves, també han estat rebuts amb gran entusiasme. I Barocchisti és així mateix protagonista de nombroses produccions televisives realitzades per la Radiotelevisione Svizzera, Euroarts i Arte.

Ha actuat a la majoria de festivals musicals a Àustria, Bèlgica, Croàcia, França, Alemanya, Itàlia, Portugal, Espanya, Suïssa i als Estats Units.

© Vern Evans

Andrea Marchiol, director

Nascut a Udine (Itàlia) i graduat en orgue i clavecí, ha aprofundit els aspectes relacionats amb les tècniques de la música antiga a l'Schola Cantorum Basiliensis amb Jesper Christensen entre els anys 1990 i 1994 i es familiaritzà amb els problemes inherents a l'estudi de les fonts i la pràctica interpretativa. Actua habitualment com a director, organista i intèrpret de baix continu a les principals sales d'Europa, els Estats Units, el Regne Unit, l'Argentina, Austràlia i el Japó. El seu interès per la música vocal del Renaixement i del Barroc l'ha portat a treballar com a professor i corepetidor dels artistes Andreas Scholl, Michael Chance, Veronica Cangemi, Anne Sophie von Otter i Cecilia Bartoli; i també ha col·laborat amb els directors Thomas Hengelbrock, Daniel Harding, Sir Colin Davis i René Jacobs.

Va ser assistent musical durant vuit anys, període en què aprofundí, a més de la música, els aspectes literaris i mitològics necessaris per entendre el repertori vocal del Renaixement, tot realitzant les produccions de *L'Orfeo*, *L'incoronazione di Poppea* i *Il ritorno d'Ulisse in patria* de Claudio Monteverdi, així com *La Calisto* de Francesco Cavalli.

Andrea Marchiol ha estat clavecinista de l'Ensemble 415, amb el qual ha ofert més d'un centenar de concerts i ha enregistrat més de quinze CD. El 2006 va debutar com a director (*Il ritorno d'Ulisse*) al Gran Teatre de Ginebra. Com a músic de cambra, acompanyant, solista i director ha actuat en sales importants (Barbican de Londres, Théâtre des Champs Élysées i Châtelet de París, Philharmonie de Colònia, Konzerthaus de Viena i de Berlín,

Staatsoper de Berlín, La Monnaie de Brussel·les, Semperoper de Dresden, Rudolfinum de Praga, Concertgebouw d'Amsterdam, Palau de la Música Catalana, Festspielhaus de Baden-Baden, Theater an der Wien, Mozarteum de Salzburg, La Scala de Milà, Teatro Colón de Buenos Aires, Suntory Hall de Tòquio i La Fenice de Venècia).

Ha dirigit obres de Händel, Vivaldi, Hasse, Cavalli, Purcell, Schubert i Fauré; ha acompanyat en recital Cecilia Bartoli al Festival de Bad Kissingen; ha liderat una sèrie de concerts amb Veronica Cangemi a Mendoza, Rosario, La Plata i Buenos Aires amb l'Orquesta Barroca Argentina, amb la qual el 2012 va iniciar un procés d'estudi i anàlisi de la pràctica interpretativa del segle XVIII, i ha projectat una nova producció escènica de les Cantates de Bach amb posada en escena de Peter Konwitschny per al Festival de Bergen.

Amb I Barocchisti, com a clavecinista, organista i assistent de Diego Fasolis, ha realitzat gires europees i ha enregistrat nombrosos CD amb Philippe Jaroussky i Cecilia Bartoli.

Fascinat per l'ensenyament, ha impartit classes magistrals a la Universitat de Frankfurt, Universidad de Congreso de Mendoza i al Festival d'Art Lyrique d'Ais de Provença, entre d'altres.

I Barocchisti

Andrea Marchiol, *director*

Violins

Fiorenza De Donatis, *primer violí**
Alberto Stevanin*
Giovanni Dalla Vecchia
Luca Giardini
Elisa Imbalzano
Ágnes Kertész
Mauro Massa
Giulia Panzeri
Matilde Tosetti
Andrea Vassalle

Violes

Gianni Maraldi*
Emanuele Marcante
Lavinia Quatrini

Violoncels

Mauro Valli*
Sara Bennici
Sebastiano Severi

Contrabaixos

Marco Lo Cicero
Vanni Moretto

Arpa

Flora Papadopoulos

Flautes travesseres

Stefano Bet
Marina Poma

Oboè i corn anglès

Pier Luigi Fabretti
Guido Campana

Fagot

Giulia Genini

Corneta

Adrien Mabire

Trompetes

Adrien Mabire
Jean Philippe Souchon

Salmoé

Gilles Thomé

Trompes

Dileno Baldin
Dimer Maccaferri

Clave

Santiago Pereira

* Concertino

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

Sopranos

Natàlia Casasús
Araceli Esquerra
Maria Teresa Estrada
Míriam Garriga
Júlia Sesé
Aina Martín

Contralts

Assumpta Cumí
Toni Gubau
Mariona Llobera
Magda Pujol
Montserrat Trias
Eulàlia Fantova

Tenors

Aniol Botines
Josep Camós
Jordi González
Matthew Thomson
Carles Prat
Albert Riera

Baixos

Esteve Gascón
Daniel Morales
David Pastor
Germán de la Riva
Victor Vilca
Pablo Acosta

Playlist

Per Aleix Palau i Víctor García de Gomar

El mite d’Orfeu ha donat peu a desenes d’obres, especialment òperes, que s’han inspirat en la seva història d’amor amb Eurídice. Tot i que les versions musicals de Gluck i de Monteverdi són les més conegudes, repassem altres títols que giren entorn d’aquests personatges.

Caccini: *L'Euridice*

Concerto Italiano. Dir.: Rinaldo Alessandrini. Naïve
Contemporani de Monteverdi i Peri, Giulio Caccini és un dels pares de l’òpera. Estrenada el 1602 al Palazzo Pitti de Florència, *L'Euridice* és una mostra del concepte de “*prima le parole, e poi la musica*”, que reivindicava la importància del text per davant de la música. Aquesta gravació reuneix un repartiment estel·lar encapçalat per la direcció de Rinaldo Alessandrini i les veus de Furio Zanasí com a Orfeu i Silvia Frigato en el doble rol d’Eurídice i la Tragèdia.

Bertoni: *Orfeo*

Ambrosian Opera Chorus. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. Arts
Gaetano Guadagni va ser un dels castrats més famosos de les dècades centrals del segle XVIII. Si bé Händel li va escriure tres àries per a unes representacions que es van fer del *Messiah* a Londres en una visita del cantant el 1750, la fama de Guadagni la deu a haver estat el destinatari del rol de l’*Orfeo* de Gluck. Encapçalaria també l’*Orfeo ed Euridice* d’Antonio Tozzi el 1775. L’estrena absoluta de la versió del compositor Ferdinando Bertoni es va fer el 3 de gener de 1776 a Venècia per homenatjar Guadagni en la seva retirada dels escenaris.

Peri: *Euridice*

Ensemble Arpeggio. Dir.: Roberto de Caro. Arts
L’*Euridice* del compositor Jacopo Peri és la primera òpera conservada íntegrament. Amb llibret d’Ottavio Rinuccini i la col·laboració de Caccini, la seva estrena s’encabeix en les festes amb motiu del casament d’Enric IV de França i Maria de Mèdici. La versió que dirigeix Roberto de Caro és curosa i deixa gran llibertat als cantants.

Orfeo Chaman

L’Arpeggiata. Dir.: Christina Pluhar. Erato
Christina Pluhar dibuixa el mite d’Orfeu amb música barroca i cançons populars des de l’Amèrica del Sud a Sicília. El resultat és una òpera que té com a protagonista el cantant i guitarrista cec Nahuel Pennisi. L’interpret argentí, acompanyat per l’inconfusible estil de Pluhar, ens revelarà el costat més xamànic del personatge grec.

Rossi: *Orfeo*

Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. Harmonia Mundi
Luigi Rossi va estrenar el seu *Orfeo* al Théâtre du Palais Royal de París l’any 1647. L’òpera, que converteix Orfeu en una glorificació del monarca francès, no pot tenir millor aliada que aquesta gravació amb Les Arts Florissants i William Christie. Agnès Mellon com a Orfeo i Monique Zanetti en el paper d’Euridice estan acompanyades d’una joveíssima Sandrine Piau. Un luxe d’enregistrament.

Haydn: *L'anima del filosofo, ossia, Orfeo ed Euridice*

The Academy of Ancient Music Orchestra and Chorus. Dir.: Christopher Hogwood. L’Oiseau-Lyre
Malgrat que la seva música instrumental és constant en la programació de qualsevol sala de concerts, l’obra lírica de Franz Joseph Haydn no ha aconseguit mai consolidar-se en el repertori habitual dels teatres d’òpera. *L'anima del filosofo, ossia, Orfeo ed Euridice* va ser escrita el 1791, tot i que mai no es va estrenar en vida de l’autor i vam haver d’esperar fins al 1951 per sentir-la per primera vegada. Si avui la tenim més vigent no és perquè la puguem veure en cap temporada, no, sinó gràcies a aquesta magnífica gravació de Christopher Hogwood i Cecilia Bartoli.

Discografia

Ch. W. Gluck: *Orfeo ed Euridice*

Philippe Jaroussky, contratenor. Amanda Forsyth i Emóke Baráth, sopranos. Coro della Radiotelevisione Svizzera. I Barocchisti. Diego Fasolis, director. Erato.

Bernarda Fink, mezzosoprano. Veronica Cangemi i Maria Cristina Kiehr, sopranos. RIAS-Kammerchor. Freiburger Barockorchester. René Jacobs, director. Harmonia Mundi.

Marilyn Horne, mezzosoprano. Pilar Lorengar i Helen Donath, sopranos. Royal Opera House Orchestra and Chorus. Georg Solti, director. Decca.

Ewa Podleś, contralt. Ana Rodrigo i Elena de la Merced, sopranos. Coro de la Comunidad de Madrid. Orquesta Sinfónica de Galicia. Peter Maag, director. Arts.

Derek Lee Ragin, contratenor. Cyndia Sieden i Sylvia McNair, sopranos. The Monteverdi Choir. The English Baroque Soloists. John Eliot Gardiner, director. Philips.

Janet Baker, mezzosoprano. Elisabeth Speiser i Elisabeth Gale, sopranos. The Glyndebourne Chorus. London Philharmonic Orchestra. Raymond Leppard, director. Erato.

Agnes Baltsa, mezzosoprano. Margaret Marshall i Edita Gruberova, sopranos. Ambrosian Opera Chorus. Philharmonia Orchestra. Riccardo Muti, director. EMI.

Shirley Verret, mezzosoprano. Anna Moffo i Judith Raskin, sopranos. Coro Polifonico di Roma. I Virtuosi di Roma. Renato Fasano, director. RCA/Sony.

Orphée et Eurydice (versió de París, 1774)

Richard Croft, tenor. Mireille Delunsch i Marion Harousseau, sopranos. Le Musiciens du Louvre. Marc Minkowski, director. Archiv Produktion.

Juan Diego Flórez, tenor. Ainhoa Garmendia i Alessandra Marianelli, sopranos. Orquestra i cor titulars del Teatro Real de Madrid. Jesús López Cobos, director. Decca.

Leopold Simoneau, tenor. Suzanne Danco i Pierrette Alarie, sopranos. Ensemble Vocal Roger Blanchard. Orchestre Lamoureux. Hans Rosbaud, director. Philips.

Orphée et Eurydice (versió francesa revisada per Hector Berlioz)

Anne Sophie von Otter, mezzosoprano. Barbara Hendricks i Brigitte Fournier, sopranos. The Monteverdi Choir. Orchestra de l’Opéra de Lió. John Eliot Gardiner, director. EMI.

Jennifer Larmore, mezzosoprano. Dawn Upshaw i Alison Hagley, sopranos. San Francisco Symphony Orchestra and Chorus. Donald Runnicles, director. Teldec.

Selecció a càrrec de **Javier Pérez Senz**, periodista i crític musical

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Mitjans col·laboradors

Col·laboradors

Aena – Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Esteve – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – GRoW at Annenberg – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia – La Fageda – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Viatges Fra Diavolo S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – EPSON Ibérica, S.A.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Maquimpres, S.A. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, Marta Barnes, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Pere Grau Vacarissas, María José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

93 295 72 00

Concerts recomanats

Cicle Coral Orfeó Català
DIVENDRES, 08.06.18 – 19.45 h
Sala de Concerts

Orfeó Català

(Simon Halsey, director / Pablo Larraz, sotsdirector)

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

(Simon Halsey, director artístic / Xavier Puig, director principal)

Cor Jove de l'Orfeó Català

(Esteve Nabona, director)

Juan de la Rubia, orgue

Sir Simon Rattle, director

Concert de 30 minuts

Preu: 25 euros

Diada Pau Casals 2018
DIMARTS, 12.06.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Sol Gabetta, violoncel

Bertrand Chamayou, piano

R. Schumann: *Cinc peces d'estil popular*, op. 102

B. Britten: *Sonata en Do major*, op. 65

F. Chopin: *Sonata en Sol menor* op. 65

Preus: 10, 20, 30 i 45 euros

Palau Piano
DILLUNS, 25.06.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Khatia Buniatishvili, piano

J. Brahms: *Sonata per piano* núm. 3, en Fa menor, op. 5

P. I. Txaikovski – M. Pletnev: *Suïte de "El Trencanous"*, op. 71a

F. Liszt: *Vals Mephisto* núm. 1, S.514

F. Liszt– V. Horowitz: *Rapsòdia hongaresa* núm. 2, S.244/2

Preus: 15, 25 i 35 euros